

Ολυμπία Μπάρμπα Εργασία για το βιβλίο «Παπούτσια με φτερά»

1. Στο βιβλίο παρουσιάζονται δύο διαφορετικοί κόσμοι. Ο πραγματικός κόσμος της Ρόζας, στη νέα της γειτονιά, και ο πλασματικός κόσμος, στον οποίο δίνει τη μάχη της για τις γλώσσες που χάνονται. Να επιλέξεις τέσσερα (4) αποσπάσματα, δύο από τον κάθε «κόσμο» της Ρόζας που σου παραθέτουμε παρακάτω και να τα σχολιάσεις με το δικό σου τρόπο.

α) Αν κάποιος έχει φαντασία, μπορεί και φαντάζεται έναν καλύτερο κόσμο. Κλείνει τα μάτια του και βλέπει αυτό που ποθεί.

Το να μπορείς να ταξιδεύεις σε διαφορετικούς, μοναδικούς κόσμους είναι μαγικό. Λίγοι είναι εκείνοι που μπορούν, χωρίς να έχουν έγνοιες για τίποτα. Όμως πολλοί είναι εκείνοι που αδυνατούν. Είναι οι λεγόμενοι ρεαλιστές, αυτοί που είναι επιφυλακτικοί και πάντα προσγειωμένοι στην πραγματικότητα. Δηλαδή όσοι ποτέ δεν ονειροπολούν και δεν σκέφτονται σενάρια που μπορούν να πραγματοποιηθούν. Με λίγα λόγια, δε μπορούν να ταξιδέψουν.. .

Είναι προνόμιο να μπορείς να φαντάζεσαι κάτι καλύτερο σε μια άσχημη κατάσταση ή ακόμη και να βλέπεις τη θετική, την ευχάριστη και τη φωτεινή πλευρά του προβλήματος. Τέλος, αν μπορούμε να φανταζόμαστε τους εαυτούς μας ως μέρη αυτού που ποθούμε είναι κάτι μοναδικό. Αρχικά, μας δίνει ελπίδα για το καλύτερο. Μας ωθεί και μας δίνει κουράγιο για να πραγματοποιήσουμε το όνειρο μας.

Συνοψίζοντας, είναι πλεονέκτημα να μπορείς να ξεφύγεις από την άσχημη στιγμή ή την πραγματικότητα, χωρίς όμως να υπάρχουν υπερβολές, να μπορείς να βάζεις όρια και να έχεις αυτοέλεγχο.

β) Ο καθένας έχει τον δικό του παράδεισο... Κι ο δικός μου παράδεισος; Πότε σκεφτόμουν κάτι μικρό, κάτι ελάχιστο, και πότε κάτι άπιαστο. Στο τέλος, αφού σκέφτηκα πολύ... αποφάσισα πως κι από ένα τίποτα γίνεται ο Παράδεισος.

Απλά ας ονειροπολήσουμε λιγάκι και τον μικρό μας παράδεισο θα τον βρούμε... Αυτό τονίζουν μεγάλοι λογοτέχνες, ειδικοί και νομίζω κι εγώ. Για κάποιους, παράδεισος είναι να ζεις σε ένα δικό σου νησί, μέσα στην ομορφιά

της φύσης. Όμως υπάρχουν και άλλοι, που ο μικρός τους παράδεισος είναι να μπορούν να κάνουν ένα ζεστό μπάνιο, να τραφούν ή μόνο να βρουν στέγη, που για κάποιους είναι δεδομένη. Μπορεί όμως και από το τίποτα να δημιουργείται ο παράδεισος! Πώς; Για παράδειγμα, ζώντας τη ζωή σου με αυτούς που αγαπάς χωρίς να σκέφτεσαι τα υπόλοιπα. Να κάνεις τους άλλους χαρούμενους με μια πράξη που για σένα μπορεί να είναι ελάχιστη. Ο καθένας είναι διαφορετικός, άρα ο κάθε «Παράδεισος» είναι απλά μοναδικός!

δ) -... γιατί οι Γλωσσοκτόνοι θέλουν να εξαφανίσουν όλες τις γλώσσες;

- Γιατί θέλουν να γίνουν πανίσχυροι, και η γλώσσα είναι όπλο. Αν δεν έχεις τη γλώσσα, δεν μπορείς να μιλήσεις, να απαιτήσεις, να φωνάξεις.

Η γλώσσα είναι ο πολιτισμός μας, ο τρόπος ζωής μας, ο τρόπος να πούμε τη γνώμη μας! Χωρίς τη γλώσσα, κανένας δε θα φώναζε τα «θέλω» και τα «πιστεύω» του... Μπορεί και να μην υπήρχε η λέξη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, στην οποία όλοι είμαστε ίσοι μετά από προσπάθειες, ενέργειες του λαού. Δίχως τη βοήθεια της πλούσιας γλώσσας δε θα είχαμε τη δυνατότητα να τονίσουμε τα δικαιώματά μας...

γ) Αν δεν έχεις τις λέξεις, δεν έχεις ζωή. Πώς να πεις σε κάποιον πεινάω, αγαπάω, φοβάμαι; Πώς να πεις υπάρχω;

Αυτή είναι η αλήθεια. Θα ήμαστε σαν άψυχα όντα. Δε θα υπήρχε επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων, ούτε χημεία. Πώς να πεις στον άλλον τα ενδιαφέροντά σου και τις συνήθειές σου, πώς να μοιραστείς με κάποιον τα συναισθήματά σου; Πώς να δηλώσεις την ύπαρξή σου σε έναν κόσμο στον οποίο αναπτύσσεσαι; Επιπλέον, χωρίς τη γλώσσα δεν υποστηρίζεις τη θέση σου σε ένα σύνολο. Συμπερασματικά, για να εκφραστείς χρειάζεσαι τη γλώσσα και χωρίς αυτήν είναι σαν να μην υπάρχουν!

2.α) Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα – ιδέες που ήθελε να περάσει η συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία;

Τα μηνύματα που ήθελε να περάσει η συγγραφέας είναι πολλά. Αλλά αυτά που, κατά τη γνώμη μου, ξεχώρισαν είναι δύο: αρχικά, **ότι ποτέ δεν πρέπει να σταματήσουμε να ονειρευόμαστε, ακόμα και όταν μεγαλώσουμε!**

Πρέπει να μιλάμε για τα συναισθήματα και τις σκέψεις μας. Πάντα να είμαστε αισιόδοξοι και να ψάχνουμε το φως στο σκοτάδι, τη θετική πλευρά! Επιπλέον, **η γλώσσα μας είναι η ελπίδα μας και ο κάθε πολιτισμός είναι διαφορετικός** και αυτό που μας κάνει να το πιστεύουμε είναι η διαφορετική γλώσσα κάθε λαού! Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτό που μου άφησε αυτό το βιβλίο είναι ότι παρόλο που κάποιος μπορεί να μιλά διαφορετική γλώσσα ή να είναι διαφορετικής καταγωγής και χρώματος, δε σημαίνει ότι έχει λιγότερα δικαιώματα από τους υπολοίπους. Είμαστε ίσοι αλλά όχι ίδιοι! Ο καθένας μέσα του κρύβει έναν <<θησαυρό>>. Κάποιοι βρίσκουν το κλειδί για αυτόν το θησαυρό και άλλοι όχι....

β) Πώς αντιλαμβάνεσαι τον τίτλο του βιβλίου; Εσύ φορές κάπου-κάπου «παπούτσια με φτερά»; Κι όταν τα φοράς... πού σε ταξιδεύουν;

Πάντα μου άρεσε να ταξιδεύω με τον νου μου σε μέρη μαγικά και εξωπραγματικά, διότι με βοηθούσε να ηρεμήσω, να χαλαρώσω και να γίνω πιο αισιόδοξη για το μέλλον. Θεωρώ ότι αυτό ήθελε να περάσει και η συγγραφέας: ότι φεύγοντας από τον κόσμο τον αληθινό και ταξιδεύοντας σε άλλα μέρη, ανανεώνεσαι! Εγώ πάντα ταξιδεύω σε ένα μαγευτικό βουνό, όπου υπάρχει μόνο ένα ξύλινο σπίτι και μπροστά του απλώνεται η ομορφιά της φύσης. Πάντα η φύση με χαλάρωνε, ο δροσερός καθαρός αέρας με ενέπνεε. Έτσι, όταν νιώθω άγχος και πίεση, ξεχνώ τα πάντα, ξαπλώνω και απλά θαυμάζω το μεγαλείο της φύσης. Όταν σηκώνομαι, νιώθω πιο δυνατή και ικανή για ό,τι πρέπει να ακολουθήσει!